

Становлення Національної поліції в умовах кризи правоохоронних органів: до питання адміністративної діяльності

Гора М.І., студент ННІЗН НАВС.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Луговий І.О.*

Правоохоронні органи, в принципі як і політики, чиновники і загалом еліта нашої країни, і як все суспільство, переживають кризу, яка негативно позначається на їхній діяльності. Кризові явища посилюються надмірною перевантаженістю, що певною мірою пов'язано з виконанням органами внутрішніх справ багатьох функцій, які безпосередньо не стосуються охорони громадського порядку та боротьби зі злочинністю. У зв'язку з цим чисельність працівників МВС досить значна: на їх утримання витрачається багато коштів, тоді як реальною роботою, пов'язаною із захистом життя, здоров'я, прав і свобод громадян, інтересів суспільства та держави від протиправних посягань, займається менша їх частина.

Тому зараз потрібно активно проводити реформування всієї системи правоохоронних органів не лише по горизонталі, а й по вертикалі, так як корупція проникла усюди. Але швидко реформувати МВС досить важко, так як вся структура органів внутрішніх справ і організація управління нею надто громіздка. Найбільшим недоліком МВС є велика чисельність підрозділів з питань організації контролю, перевірок, що збереглося ще з радянських часів. Численні підрозділи і ланки управління дублюють одна одну, через що мають місце неузгодженість та паралелізм у виконанні функцій. Звідси низький вплив управлінських структур на ефективність діяльності держави.

Тому, якщо ми рухаємося європейським курсом ми не можемо жити в системі радянських часів, що дає підстави для проведення реформ в системі МВС. Зараз дуже багато реформаторів пропонують приклади реформ інших країн. Проте більшість інновацій ми маємо розробити самі, використовуючи досвід як свій, так й інших країн. Сьогодні ведеться багато дискусій, різних круглих столів з залученням громадськості, фахівців. Колишній міністр МВС Юрій Луценко, враховуючи свій досвід роботи в цьому міністерстві, розробив проект Закону «Про Національну поліцію», і він вважає, що за шість місяців можна створити таку поліцію. Звичайно, розробити сучасну, ефективну структуру МВС дуже складно, а ще складніше втілити її в життя. Але не можна робити реформи, не вірячи у них. Незалежно від того, яка хороша у вас стратегія, який у вас план, які кваліфіковані у вас кадри - якщо ви не вірите, що зміни можливі, змін не буде. Інколи в це просто треба вірити. Ми не знаємо, скільки стратегій та програм зараз буде написано, скільки триватиме паралельних процесів діалогу. Але це нікуди не веде, це фруструє людей, які конкретно хочуть щось робити. Процес дуже важливий - без нього не буде справжньої демократії, не буде прозорості, не буде контролю над владою. Але процес може бути безкінечною фазою, яка ні до чого не приведе, якщо немає завдання, немає делайну і немає бажання щось робити прямо зараз.

Зокрема, йдеться про необхідність «демільтаризувати» міліцію, створивши Національну поліцію та поставивши її в один ряд із міграційною, прикордонною і пожежно-рятувальною службами. Перейти від карального до сервісного сенсу діяльності органів внутрішніх справ, орієнтованого на розв'язання проблем населення.

До складу Національної поліції входить служба дільничних інспекторів та патрульної поліції, які концентруватимуть до 70% персоналу всієї Служби. Решту 30% складатиме персонал чергових частин, служби детективів з розкриття

загальнокримінальних злочинів, служб інформаційного та логістичного забезпечення. Одночасно поліція буде поділятися на адміністративну та кримінальну поліцію. Також, за рішенням місцевої влади, буде створюватися місцева (муніципальна) поліція, контроль за якою матиме як влада, так і Служба національної поліції. Тож, потрібно виділити основні пункти, які є позитивними з прийняттям закону про «Національну поліцію», а саме:

1) Політичним інтересам - ні. Мається на увазі повна деполітизація МВС та підконтрольних йому органів.

2) Прозорість та контроль. Тобто у реформованому МВС будуть максимально активно спілкуватись з громадськістю, що дасть їм змогу ефективніше взаємодіяти.

3) Поліція і населення - друзі. У Стратегії реформування йдеться про те, що правоохоронці мають взаємодіяти з громадянами виключно на партнерських засадах у межах загальновизнаного у світі підходу community policing.

4) 911: створиться загальнодержавна служба порятунку по типу 112.

5) Кадрова політика. Цією реформою заплановане поступове скорочення персоналу. Проте у міністерстві обіцяють не кидати людей напризволяще, а навпроти - допомагати з отриманням додаткової професійної освіти.

6) Зникнення ДАІ та український SWAT. Тобто створиться, нарешті, першокласний спецназ по американському типу, ліквідуючи натомість «Сокіл», «Грифон», «Омега» та інші спецпідрозділи.

Тож, на нашу думку, прийняття закону «Про Національну поліцію» буде позитивним і ключовим моментом в реформуванні правоохоронних органів у процесі формуванні правової держави в умовах євроінтеграції України.

Щодо проблематики визначення строків адміністративного затримання

Горбач О.Ю., студент 6 МК-1Б курсу юридично-психологічного факультету ННІЗН НАВС

Стаття 29 Конституції України закріплює право кожної людини на свободу та особисту недоторканність [1]. Однак, при цьому законодавець, у разі необхідності захисту особистих або суспільних інтересів, допускає можливість обмеження останніх.

Так, відповідно до статті 260 КУпАП з метою припинення адміністративних правопорушень, коли вичерпано інші заходи впливу, встановлення особи, складення протоколу про адміністративне правопорушення у разі неможливості складення його на місці вчинення правопорушення, якщо складення протоколу є обов'язковим, забезпечення своєчасного і правильного розгляду справ та виконання постанов по справах про адміністративні правопорушення допускається застосування ряду примусових заходів, одним з яких є адміністративне затримання особи [2]. Адміністративне затримання - це примусове короткочасне обмеження свободи дій і пересування особи, яка вчинила адміністративне правопорушення.

Генеza дослідження правової природи та строків адміністративного затримання в адміністративно-деліктному провадженні, дає змогу виділити наступні види затримання:

- затримання на місці вчинення протиправного діяння;
- затримання із доставленням особи, яка вчинила проступок до відповідних органів та установ для встановлення особи та складення протоколу про адміністративне правопорушення;